

**[Hartvig Frisch.]**

eksporten, der bliver fastsat pr. Aar efter et anslaaet Forbrug. Det er klart, at vi her har at gøre med i høj Grad ubestemmelige Forhold, men man kan jo efter Statistikken nogenlunde komme til et Overslag, og efter et saadant Overslag ansætter man altsaa Totalforbruget, hvorefter man giver bestemte Kvota til de forskellige Producenter, og selve Planen skal kontrolleres af et internationalt Sukkerraad, hvis Præsident i Øjeblikket ogsaa er en Amerikaner, F. G. Powell, og saa faar hvert Land, der kontraherer, Stemmer efter den Andel i Verdensproduktionen, de har. Denne Plan medførte virkelig i 1931 en betydelig Afstivning af Sukkermarkedet. Jeg kan her tage nogle Priser for Raasukker i New York, som til en vis Grad kan vise den Betydning, hele denne Plan fik. Tager vi Raasukker, der polariserer 96, saa var Prisen i 1931 1,35 Cents pr. Pund mod 1,04 Cents i 1930. Ærede Medlemmer vil altsaa se, at der pr. Pund af Raasukker er en Forbedring; regner vi det om i Øre, er det en Forbedring fra 1930 til 1931 fra 3,90 Ø. til 5 Ø. Jeg regner her med den gamle Guldværdi, saaledes at jeg regner Dollars til 3,75. I Begyndelsen af Maj, altsaa lige før den Aftale, jeg før talte om, blev sluttet i 1931, var Noteringen faldet helt ned til 1,14 Cents pr. Pund, men efter at Overenskomsten var sluttet, kom Stigningen, og i Juni 1931 naar man op til 1,58 Cents pr. Pund, det vil sige omregnet: 6 Øre pr. Pund for Raasukker, polariserende 96. Men saa sker der det, at efter at man har fordelt Kvotaerne, viser det sig, at det Konsum, Totalforbrug, man har beregnet, er overvurderet, saadan at der senere paa Aaret sker en Nedgang i Prisen. Det sluttede i December 1931 med en Pris af 1,15 Cents pr. Pund svarende til 4,31 Øre, og saa blev man klar over indenfor Sammenslutningen, at Forbruget var blevet overvurderet. Det viste sig, at de Forenede Stater ikke kunde aftage det kubanske Sukker efter den Kvota, som var blevet tildelt Kuba, og det viste sig ligeledes, at Java ikke kunde afsætte den Kvota, der var blevet den tildelt i Kina og Indien, i Kina for en stor Del paa Grund af Uroligheder og Krig, og i Indien paa Grund af en ny Sukkertold. Resultatet er saa blevet, at det samlede Verdensforraad i 1931 har været i meget stærk Stigning. Jeg kan give nogle Tal for, hvor stærk Stigningen er. Tager vi December 1929, var det samlede Verdensforraad, det vil sige de synlige Forraad, som man kalder det, 6 223 000 Tons. Aaret

efter i December 1931 var det steget til 7 630 000 Tons, og nu i December 1931 er de synlige Forraad kommet op paa 8 922 000 Tons. Og samtidig staar man overfor det svigtende Forbrug, der hænger sammen med den fremadskridende Pauverisering af Verden, de store sociale Vanskeligheder. Det er klart, at saadanne Udsigter ikke er gunstige for Sukkerets Stilling paa Verdensmarkedet. Ser vi paa Priserne i den sidste Uge, „Economist“ har Oversigt over, nemlig Ugen 6.—13. Februar, viser det sig ogsaa, at Tendensen for Sukkermarkedet er stærkt nedadgaaende. Salgsordrerne har igen været meget store, og Terminforretninger i New York i den nævnte Uge er sluttet for Marts Maaned til 0,89 Cents, hvilket svarer til en Pris paa Raasukker af 3,33 Øre pr. Pund — en saadan Nedgang regner man altsaa med.

Jeg har givet disse Oplysninger, fordi det vil være meget væsentligt for vore Overvejelser at være klar over, at Haab om Lysning i den nærmeste Fremtid, i Løbet af Foraaret eller Sommeren, er der ikke. Hvis man sammenligner de Oplysninger, jeg her har givet, med de Oplysninger, der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, om Prisforandringerne i 1931, viser det sig, ganske interessant, at den Opgang, som skyldes Chadbournes Plan, ikke viser sig straks i de første Maaneder, den spores ikke før henimod November—December, hvad der sikkert ikke er noget urimeligt i, naar man tager den Monopolstilling i Betragtning, som De danske Sukkerfabrikker har.

Se, overfor den Situation, der her er foretegnet, er det, at ogsaa Fabrikkerne nu er naaet til at melde Pas, medens det hidtil har været Roedyrkerne, som har været den aggressive Part, der har truet med at ophøre at tilsaa, før der blev truffet en Overenskomst med Fabrikkerne, i hvilken Anledning Fabrikkerne har forholdt sig roligt, idet de stadig har øjnet andre Muligheder, og navnlig har de tænkt sig, at der nok blev tilsaaet alligevel, fordi en hel Landsdels Overgang til en anden Driftsmaade jo er lidet lønnende. Nu da den internationale Krise er kommet, har Fabrikkerne indset, at det ikke gaar længere. Det fremgaar af Bemærkningerne i Lovforslaget, at der faktisk er den største Udsigt til, hvis der ikke sker noget betydeligt, at Sukkerproduktionen i dette Land maa ophøre fra Aaret 1932. Og hvad der saa vilde ske, er et Spørgsmaal, der ligger langt ude i Fremtiden, idet det ikke er saaledes, at man kan lægge Produktionen om fra det ene